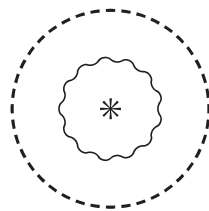

DIVORCI I AVENTURA

Leticia Asenjo

La Segona **Perifèria**

ÍNDEX

Una dona antiga per dins i moderna per fora	15
Anem a rentar-nos les dents?	21
Cinc o sis poemes d'amor	35
L'epifania	43
Ordre i Aventura	75
26 o estimar en català i follar en castellà	95
Un model econòmic aplicat a les relacions	123
(No) És la vareta qui escull el mag	149
Epíleg: La llista de Tinder	169
Agraïments	179

A la Lola i l'Èric

«Tot allò que ens molesta dels altres pot dur-nos
a entendre'ns a nosaltres mateixos.»

Carl Jung

«She'll lead you down a path
There'll be tenderness in the air
She'll let you come just far enough
So you know she's really there.
She'll look at you and smile
And her eyes will say
She's got a secret garden
Where everything you want
Where everything you need
Will always stay
A million miles away.»

Bruce Springsteen, «Secret garden»

UNA DONA ANTIGA PER DINS I MODERNA PER FORA

Després de setze anys de practicar sexe amb la mateixa persona amb qui havia perdut la virginitat, de ser fidel a la fidelitat per convicció i de no haver follat des que m'havia separat, vaig pensar que potser havia arribat el moment de fer-hi alguna cosa. Si volia «florir i viure», com havia escrit en un dels exercicis xarons que havia fet per al curs de narrativa de l'Ateneu Barcelonès i, sobretot, «ser lliure i salvatge», hauria de fer alguna cosa que no hagués fet mai abans. Vaig trobar que muntar-m'ho amb un desconegut podia ser un bon començament, perquè ja era hora de fer el que no havia fet quan era jove.

Un dia que parlava amb una amiga que també s'havia separat, vaig explicar-li la bona pensada. També vaig aprofitar per preguntar-li si això d'abordar un desconegut i fer un pim-pam no feia massa de putanga.

—Nena, no pensis tant. Prou de culpes: ets molt jove i tens dret a passar-t'ho bé! A més, les dones no

hem de donar explicacions a ningú si anem calentes com una teia.

Sí que hi tinc dret, vaig pensar. Soc una mare dedicada, treballadora incansable, estudiant d'excel·lents. I vaig calenta com una teia. Prou de ser sempre tan responsable i d'arrossegar la culpa. Haig de trobar un desconegut, vaig decidir.

—Tu ho has fet algun cop?

—I tant, amb el noi que em va fer la mudança. Ens ho vam muntar al pis nou.

Sèiem en una terrassa de Gràcia, era tardor, però encara feia una calor agradable. Els progenitors del barri aprofitaven les hores de llum xerrant als bancs, mentre els nens travessaven la plaça amb patinet i xutaven pilotes del Barça. El cambrer ens va portar les begudes. Dec ser l'única persona en aquesta plaça que només ha cardat amb una mateixa persona en tota la seva vida, vaig pensar, soc l'última mohicana.

—Què et sembla, aquest? —va preguntar la meva amiga, despertant-me de les meves cabòries.

—Qui?

—Com vols trobar un desconegut si no et fixes mai en res! El cambrer, coi, que t'ha fet ulls.

—A mi?

—No, al patinet!

Tenia raó. No sabia si era l'herència de tants anys fora del mercat o fruit de la meva introversió, però era com si la miopia no m'afectés només els ulls, sinó a tota jo.

Vaig girar-me per mirar-me'l bé. Era guapo, francament. Molt ros, amb els ulls molt verds, i una arracada brillant a l'orella que li donava un aire macarra.

—És molt jove, no?

—Millor, tindràs menys problemes i aniràs més ben servida.

—Has vist quina arracada més hortera?

—Ara posat estupenda. Si no vols fer-te del Tinder perquè dius que no fa per a tu, ja em diràs com coneixeràs un desconegut.

—No penso fer-me del Tinder!

—No ho entenc, si no ets gens puritana. Deixa't anar una mica!

Visc entre dos mons: soc una dona antiga per dins i moderna per fora. M'havia fet gran sent la parella del pare dels meus fills i de vegades ja no sabia quines coses m'eren pròpies i quines eren d'ell. I penso i parlo en català, però la meua llengua materna és el castellà. Em pregunto si hom pot construir-se una identitat coherent quan no sap quina és la seva llengua. Quan no saps ben bé quines són les teves paraules.

Vam demanar el compte i el cambrer de l'arracada brillant ens va venir a cobrar. A la taula vaig deixar un paper amb el meu telèfon anotat i li vaig demanar a la meua amiga que marxéssim corrents.

—Ets més estranya, tan llançada per a algunes coses i tan tímida per a unes altres!

El noi em va enviar un missatge uns dies més tard i vam quedar per prendre una cervesa a Sabadell, on ell vivia. Era il·lustrador i treballava de cambrer mentre no trobés feina. Ell també era tímid i vam haver de fer moltes rondes fins que ens vam atrevir a acostar-nos. No recordo res de la conversa que vam tenir durant les hores prèvies. Anàvem força torrats i vam acabar a casa seva, un pis petit i amb aquell toc fred i impersonal propi de les construccions d'obra nova. Abans de despullar-nos, mentre ens petonejàvem, va explicar-me que feia poc que s'havia independitzat. Els seus pares tenien claus del pis i de vegades entraven sense avisar. Un cop, va dir, fins i tot se'ls havia trobat netejant el pis quan va arribar de la feina. Quan em va veure la cara d'alarma, va riure i va dir que eren les dues de la matinada i que no creia que vinguessin a aquelles hores a netejar. És cert, vaig dir, i també vaig riure. No sabia com dir-los que no li fessin la neteja sense ferir-los els sentiments i em va demanar si li podia donar algun consell. Per què dimonis he hagut d'explicar-li que soc psicòloga?, vaig pensar. No era allà per fer hores extres gratuïtes, així que vaig treure'm la brusa, la vaig tirar a terra i el vaig empènyer cap al llit. Vaig preguntar-me què diria la seva mare si em trobés allà: una dona més gran que el fill, separada i amb dues criatures. Pobra senyora.

La veritat era que no m'havia alarmat per si els seus pares entraven sense avisar. M'havia alarmat en adonar-me que el segon home amb qui em ficava al llit a la

vida era gairebé un nen. I perquè no podia treure'm del cap la imatge de la seva mare repassant el vàter amb la baieta, i el pare traient la pols amb plomall i el davantal posat, en aquell pis fred i impersonal d'obra nova de Sabadell.

El sexe va anar prou bé, tot i l'alcohol i aquestes interferències mentals. Vaig pensar d'anar-me'n i no quedar-me a dormir, però tenia molta son i agafar el cotxe per tornar a Barcelona se'm feia una muntanya. Vaig dormir malament i vaig somiar molt, com sempre que estic neguitosa. Al matí ens vam dutxar i vam prendre un cafè. Llavors vam tornar al llit, però no me'n recordo gaire, de com va anar, perquè només tenia ganes de sortir corrents.

Em va acompanyar al cotxe.

—És un bemevé! —va exclamar, mirant-me amb una barreja de sorpresa i admiració. Em vaig sentir una anciana.

Ens vam enviar uns quants missatges més, després d'aquella trobada, però no vam tornar a quedar. El vaig tornar a veure un cop, uns anys després, al centre de Barcelona. Jo passejava amb els meus fills. Ell em va veure i vaig dissimular. Hi ha situacions que una dona antiga per dins i moderna per fora no sap ben bé com gestionar.